

Egy néhai maffiózó fia.
A jégkék szemű szívragló.

Sparrow

Ja, és egyébként
az én újdonsült férjem.

*Párizs
Könyvek*

L. J. SHEN

L. J. SHEN

Sparrow

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

PROLOGUS

TROY

Massachusetts, Dél-Boston

Szentháromság-kápolna

C SÖND. AZ EMBERISÉG TÖRTÉNETÉNEK legértékesebb, legjelentősebb hangja.

Nem hallatszott más zaj, csak a bőrtalpú, fűzős félcipőm halk kopogása a mozaikpadlón. Behunytam a szememet, még egyszer utoljára eljátszottam azt, amit kölyökkoromban élveztem. Kívülről tudtam az utat a gyóntatószékhez. Megszületésem napjától ehhez az egyházközséghez tartoztam. Itt kereszteltek meg. Minden héten eljöttem a vasárnapi misére. A kápolna mosdójában, ezen a tetves helyen váltottam az első nyálás csókot. Alighanem itt rendezhetik meg nemsokára a búcsúszertartásomat, ami, családom férfitagjainak hagyományait ismerve, nem nyitott koporsónak ígérkezik.

Három, négy, öt lépéssel a szenteltvízes medence után merőlegesen jobbra fordultam, és folytattam a számolást.

Hat, hét, nyolc, kilenc. Fölrebbent a szemhéjam. *Még mindig megy.*

Még mindig ott állt a fából ácsolt fülke, ahol hajdan minden titkomat eltemettem. A gyóntatószék.

Kinyitottam a nyikorgó ajtót, és pislogtam, a penész szaga és a bűnösök izzadságának fanyarsága megcsapta az orromat. Két év óta egyetlen lépést sem tettem a bűnbocsánat felé. Apám halála óta. De azt hiszem, a gyónás olyan, mint a biciklizés – aki egyszer megtanulta, nem felejtí el.

Csak ezúttal megváltozik a végkimenetel.

A régimódi fülke illet a régimódi templomhoz, semmi modernkedő szalondizájn vagy más flancos marhaság. A legutolsó szögletig sötétre politúrozott fafelületek, a papot a gyónóktól elválasztó drótháló, az egész fölött feszület.

Helyet foglaltam a padon, a hátsóm hangos puffanással érkezett az ütött-kopott deszkára. Százkilencvenöt centimmel úgy festettem, mint egy óriás, aki egy Barbie-álmházba igyekszik betuszkolni magát. Rajzottak az agyamban az emlékek, ahogy kisfiúként ugyanott ülök, a lábamat lógázom, számot adok McGregor atyának a bűneimről, s ezek az emlékek a múltba vágódás zavaros halmazává kuszálódtak össze. McGregor atya gyomra fölfordult volna attól, amilyen súlyossá későbbi bűneim fajultak. Vele szembeni haragom azonban ledöntötte erkölcsi korlátaimat.

Összehajtogattam a zakómat, és letettem magam mellé, a padra. *Bocsesz, öregem! Ma találkozni fogsz a teremtőddel, akiről oly sok éve prédikálsz.*

Hallottam, hogy a maga oldalán halk csikorgással félrehúzza a drótháló takarását, megköszörüli a torkát. Keresztet vetettem.

– Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében – mormoltam.

Recsegett a széke, megdermedt, ahogy fölismerte a hangomat. *He-lyes*. Élveztem a halála gondolatát, és sejtettem, hogy egyesek emiatt elmebetegnek tartanának.

De így volt.

Kurvára izgalomba jöttem. Vérszomjas, dühödt szörnyeteggé váltam. Bosszúvágy, gyűlölet és harag izzott bennem.

– Fiam... – Remegett a hangja, de a szabványszöveghez tartotta magát. – Mikor gyóntál utoljára?

– Hagyjuk a süketelést! Anélkül is tudja.

Mosolyogva bámultam különösebb célpont nélkül magam elé. Az egész hely rohadtul fából készült. Nem mintha belsőépítész keze nyomára számítottam volna, de ez a kóceráj röhejesen hatott. Tisz-tára úgy nézett ki, mint egy koporsó belülről. Én mindenesetre úgy éreztem magam benne.

– Talán továbbléphetnénk. – Megropogtattam a nyakamat, és föl-tűrtem az ingujjamat. – Az idő pénz.

– De a sebek begyógyítója is.

Fogcsikorgatva ökölbe szorítottam, majd ellazítottam a kezemet.

– Ügyes próbálkozás.

Elhallgattam, a Rolexemre pillantottam. Rohamosan fogyott a pap ideje. Az enyém is.

Tiktak, tiktak!

– Oldozz fel, atyám, mert vétkeztem! Két évvel ezelőtt megöltem egy embert. Billy Cruptinak hívták. Golyót röpített apám homlo-kába, kilocsantotta az agyvelejét, ezzel gyászba és anyagi romlásba döntötte a családomat. A pusztá kezemmel végeztem vele.

Hagytam, hogy gyónásom súlya hatást gyakoroljon, majd foly-tattam.

– Kezét-lábát összevagdostam, de csak annyira, hogy ne vérezzen el, azután megkötöttem, és végignézettem vele, ahogy egy farkas kutya marakodik a testrészein – meséltem vérfagyasztóan higgadt hangon. – Miután minden szépen lezajlott, koloncot kötöttem a derekára, és egy árukirakó mólóról az öbölbe dobtam a még rángatózó pasast, hogy lassú, gyötrelmes, fulladásos halált haljon. Hát mondja meg nekem, atyám, hány üdvözlégy jár gyilkosságért?

Tudtam, hogy McGregor nem az a fajta, aki mobiltelefont visz a gyóntatófülkébe: öreg és pökhendi ahhoz, hogy műszaki eszközökre támaszkodjon. Habár kibabrált apámmal, nem hitte, hogy valami elkapja. Pláne én. Pláne *így*. Két éven át türelmesen várakoztam a tökéletes pillanatra. Hogy kiszolgáltatottan, gyanútlanul és egyedül találjam a templomban.

Most, hogy megvallottam a bűnömet, tudta, hogy a gyóntatószék másik oldalán fogok várni rá, és az ő életét védtelenül is elveszem. Nincs kiút.

Mélyen hallgatott, a következő lépésén spekulált. Hallottam, hogy nagyot nyel, körmével kaparássza a kárpitozatlan széket, amin ül.

Keresztbe tettem a lábamat, és derűs arccal megmarkoltam a fél térdemet.

– Most maga jön. Halljuk a bűneit, atyám!

Sziszegő sóhajjal engedte ki eddig visszafojtott lélegzetét.

– A gyónás nem így működik.

– Hogy a picsába ne tudnám? – horkantam föl. – De ez kicsit más, úgyhogy... – Kesztyűmmel súroltam a kettőnket elválasztó dróthálót, és figyeltem, amint a pap a túloldalon összerезzen. – Csupa fül vagyok.

Hallottam a kezéből kiejtett rózsafüzér csattanását és a széke nyikorgását, ahogy lehajolt érte.

– Isten szolgálja vagyok – próbált a józan eszemre hatni.

Majd szétvetett a mérég. Ez az ember nem okvetlenül Istent szolgálta, amikor gyónási titkokat kotyogott ki.

– Egy lélek sem tudta, hol tartózkodik apám minden kedd este tízkor. Egy lélek sem, csak ő meg a szeretője. És *maga* – húztam el hosszan a szót. – Billy Crupti, a „Babaarcú” a *maga* jóvoltából találhatta meg apámat. Védtelenül és fegyvertelenül.

Kinyitotta a száját, győzködni akart, de az utolsó pillanatban jobb belátásra tért, hirtelen becsukta.

Valahol messze egy kutya ugatott, és egy nő a házuk kertjében kiabált a férjével. Tipikus emlékeztető Boston déli fertályának lakói-ra, akiket azelőtt ismertem, hogy beköltöztem egy felhőkarcolóba, és újra kitaláltam önmagam.

McGregor megint nyelt egyet, húzta az időt.

– Troy, fiam...

Fölálltam, még jobban nekigyürköztem.

– Elég! Kifelé!

Néhány másodpercig nem mozdult, ezért elővettem a bicskám, és a drótháló sercegettem, ahogy fölhasítottam. Belöktem a kezemet a pap fülkéjébe, megmarkoltam a fehér kollárját, és áthúztam a fejét a nyíláson, hogy jól szemügyre vegyem. Ősz haja izzadságtól csapzottan szanaszét meredezett. A tekintetében tükröződő rettenet jobb kedvre derített. Vékony ajkú, keskeny szája tátogott, mint a horogra akadt halé.

– Szépen kérlek, Troy! Légy szíves! Könnyörgök, fiam, ne ismételd meg apád vétkeit! – nyökögte, és fölajdult fájdalomában, amikor közelebb rántottam az arcomhoz.

– Nyissa! Ki! A kurva! Fülkét! – tagoltam nyomatékosan a felszólítást, mintha minden szó külön mondatot képezne.

Az ajtó felé tapogatott, és halk kattanást hallottam. Eleresztettem, és mindketten kiléptünk.

Elöttem állt McGregor. Egy nálam fél fejjel alacsonyabb, kövér-kés, izzadt, romlott alak, aki Isten hírvivőjének mezében tetszelgett. Pfuj! Viccnek is rossz.

– Te tényleg arra készülsz, hogy megöld a papodat – állapította meg szomorúan.

Vállat vontam. Tudtam, hogy nem kenyerem a gyilkolás, hiszen valahol az emberölés tájékán erélyesen meghúztam a határt, de ez most személyes ügy volt. Az apámról szólt. A férfiről, aki egymaga nevelt föl. Mivel anyám a bloomingdale-es árleszállítások és vasárnapi svédasztalos koktélok mámorában kóválygott, annyira távol maradt a gyermekkoromtól, a felnőtt életemről nem is beszélve, hogy gyakorlatilag félárvának számítottam. Ha mást nem, azt megérdekelte apám, hogy lezárjam ezt az ügyet.

– Pont olyan vagy, mint azok – vádaskodott McGregor. – Másnak hittelek. Különbnek.

Vékony vonallá szorítottam össze az ajkamat. Amivel én foglalkoztam, annak semmi köze sem volt az ír gengszterekhez. Nem hiányzott, hogy FBI-osok másszanak a nyakamra, mihelyt valaki csak felém szellent, és végképp nem voltam kíváncsi a haramiavezérek meg egyszerű bandatagok kompániájára. Magányos farkasként dolgoztam, aki fölbérelt néhány segítőtársat, ha segítséget igényelt. Nekem nem kellett ütköző önmagam és az ügyfeleim, kollégáim, ellenségeim közé. Legfőképpen pedig simán ellavírozgattam a radar látótere alatt. Nem szorultam rá, hogy tucatnyi közkatona mögé rejtőzzek. Ha szükségessé vált, hogy kiiktassak valakit, saját kezűleg intéztem el az illetőt.

McGregor atyának pedig fizetnie kellett a bűneiért. Már korábban meg kellett volna hálnia – járulékos áldozatként. Csakhogy nem jelent meg ott, ahol számítottam rá, amikor likvidáltam azt a fazont, aki kicsinálta apámat. Amikor likvidáltam Billy Cruptit. A seggefet.

Úgyhogy most egy kurva templomban kellett lebonyolítanom ezt.
– Végezz gyorsan! – kérte.

Komorán bólintottam.

– Mindig is apád fia voltál. Magadban hordoztad az ír gengsztergént, a véredben a könyörtelenséget. Nem ismertél félelmet. Most sem ismersz – sóhajtotta, és a jobbját nyújtotta felém.

Úgy meredtem rá, mint egy ketyegő pokolgépre, végül megráztam. A tenyere nyirkos és hideg volt, kézfogása erőtlen. Ölelő mozdulattal magamhoz húztam őt, és fél kézzel elkaptam a tarkóját.

– És nagyon sajnálom – folytatta, a vállamba szipogott, egész testében remegve küszködött, hogy visszatartsa a könnyeit. – Tévesen ítélt meg a helyzetet. Tudtam, hogy megöli őket, mindkettőjüket, de akkor azt hittem, mindenkinek szívességet teszek.

– Pénzért, igaz? – súgtam a fülébe, miközben egymásba kapaszkodtunk, és az övemre csatolt tokból kést húztam elő. – Billy fizetett magának?

A késről mit sem sejtve bólintott, még mindig zokogott. Valaki bizonyára fizetett neki, még hozzá szép summát, hogy köpjön apámról. Valaki, és pedig nem Crupti, akinek arra sem futotta volna, hogy a sarki kajáldában befizessen a nyavalyás napi ajánlatra.

– De nem csak a pénzért, Troy. El akartam tüntetni Cilliant erről a környékről, egész Bostonból. Az itteniek eleget szenvedtek már apád uralma alatt. A mieink megérdemelték egy kis békességet.

– A *mieink* kurvára nem a maga alattvalói. – Végighúztam a kést a nyakán, amíg meg nem találtam vele a lüktető ütőerét, és mély bemetszést ejtettem, majd azonnal hanyatt löktem a testét a fülkébe, nehogy a szétfröcskölő vér beszennyezze az újonnan varratott öltönyömet. – A saját dolgával kellett volna törődnie.

Tátogott és vonaglott a gyóntatószék padlóján, mint a partra vetett hal, közben vödörnyi vért veszített. A fanyar, fémes, izgató szag elködösítette a levegőt, és tudtam, hogy napokra befészkelni magát az orromba.

Miután a görcsös rángatózás alábbhagyott, fél térdre ereszkedtem, és nyitva maradt, borzadályal és megbánással teli barna szemébe néztem. Kihúztam a nyelvét, és kivágtam.

A gengszterek jelrendszerében ez a besúgók bélyege. Hadd filózzanak a zsernyákok, hogy McGregor atya mi a fasszal szolgált rá, és a száz bostoni banda közül melyik nyírhatta ki. Annyian vannak, hogy megszámolni sem lehet őket, és többnyire ördög tudja, miként fonnódnak össze egymással. A zsiványok uralták az utcákat azóta, hogy még kölyökkoromban letaszították apámat a trónjáról, és ők töltöték ki a Boston egykori nagyfőnöke után maradt űrt.

A történet fonáksága, hogy amikor McGregor atya békességet kívánt biztosítani a nyájának, ehelyett félelemmel, rettegéssel teli életre ítélte.

Az utcákon továbbra is káosz uralkodott – egyesek szerint nagyobb, mint valaha –, a bűnözési ráta riasztó iramban nőtt. Szerintem az ír maffiát sokkal egyszerűbb volt szemmel tartani, mint az utcákon garázdálkodó bandák tucatjainak megszelídítésével próbálkozni.

Tudtam, hogy a rendőrség ebben a gyilkossági ügyben soha a közelemben sem fog jutni. És azt is tudtam, hová temessem McGregor atya nyelvét. A saját kertjébe.

Lazán a nadrágja szárába töröltem a késemet, lehúztam a kezemről a bőrkesztyűt, és zsebre vágтам. Egy fogpiszkálót vettem elő, és a számba dugtam. Azután letúrtem az ingem ujját, és visszavettem a zakómat. Amikor kiléptem a kapun, a biztonság kedvéért körbepillantottam, nincsenek-e szemtanúk.

A környéken még annyi élet sem volt, mint abban az emberben, akivel az imént bántam el. Dél-Bostonban nem nagyon szoktunk sétálgatni, pláne nem déltájban. Az ember vagy keményen dolgozik, otthon gondozza a gyerkőceit, vagy pedig zákányosan fetreng. Templomi látogatásom egyedüli tanúja, egy ronda villanyvezetéken gubbasztó madár a szeme sarkából gyanakodva lesett. Ártalmatlan külsejű veréb volt.

Átkeltem az úttesten, és beszálltam a kocsimba, becsaptam magam után az ajtót. A kesztyűtartóból filctollat vettem elő, és még egy nevet kihúztam a listámról.

1) Billy Crupti

2) McGregor atya

3) A seggfej, aki Billyt fölbérelte?

Sóhajva néztem a harmadik tételre, és visszagyömöszöltem a zsebembe a gyűrött sárga jegyzetlapot.

Kiderítem, ki vagy, te szemétláda!

Kínéztem az ablakon. A veréb nem tágított, pedig egyszer majdnem lepottyant, amikor egy szélroham megtáncoltatta a villanydrótot. Érzékeltem a helyzet iróniáját. Nem akármilyen madár, hanem pont egy koszos veréb.

Leküzdöttem a késztetést, hogy hozzávágjak valamit, felpörgettem a motort, és a hamutartóba köptem a teljesen szétrágott fogpiszkálót.

Amikor megálltam egy piros lámpánál, és az oldalsó visszapillantó tükörbe néztem, mintha azt láttam volna, hogy a hülye madár az apró szemével követi a kocsimat. Lesiklott a tekintetem, ellenőriztem, nincsenek-e rajtam vérnyomok. Egyet sem találtam.

McGregor meghalt, de a gyomromban az űr cseppet sem zsugorodott.

Ez riasztó volt, mert ahhoz, hogy teljesítsem apámnak tett ígéretemet, még egy névvel kellett foglalkoznom, és az még csak nem is szerepelt a listámon.

Az illető személyt azonban nem megölnöm kellett, hanem föltámasztanom.

Mások – mondjuk, hétköznapi emberek – semmi szín alatt nem vállalták volna, hogy életüknek ezt a részét föláldozzák az apjuk kedvéért. Csakhogy mások nem Cillian Brennan árnyékában éltek, nem nehezedett rájuk állandó nyomás, hogy egyre jobban erőlködjének, mert másként nem nőhetnek föl legendás néhai nemzőjükhöz. Én azonban tiszteletben tartottam apám kívánságát, és valóra akartam váltani.

Miközben elhajtottam gyermekkori templomomtól, összesen két dolgot tudtam.

Apám vétkezett.

De bűnhődni én fogok.

A verébhez a szabadság fogalma társul. A tengerészek hajdanában ötezer tengeri mérföldenként egy verebet tetováltattak magukra. Úgy hitték, a veréb szerencsét hoz. Olykor már kihajózás előtt a bőrükre rajzoltatták abban a reményben, hogy talizmánként működik majd, és segít szerencsésen hazaérkezniük.

SPARROW

Három év múlva

— **L**EHETSÉGES, HOGY AZ EMBER ÚGY ÉRZI, megszakad a szíve, pedig nem is szerelmes?

A tükörben látható idegen nőre meredtem, aki addig rágta az alsó ajkát, amíg be nem repedt. Úgy néztem ki, mint egy idegen.

Villámként sújtott le rám a bánat. Sajnáltam a férfit, akit nem fogok megismerni, az első szerelmet, amit nem élhetek át, a gyöngéd érzelmeket, amikben nem részesülök. Az izgalmakat, amik nem fogják görcsbe rándítani a gyomromat. A reményt, boldogságot és lázas várakozást, mindazt, ami sosem fog visszatérni.

– Nem azért dolgoztam három órát az arcoddal, hogy csipsz helyett a rúzsodat majszolgasd, aranyom – jegyezte meg Sherry, a körülöttem tüsténkedő sminkes.

Ebben a pillanatban vonult be a fodrász, egy harminc felé járó meleg férfi, hajlakkos flakont tartott a kezében, és minden figyelmeztetés nélkül újra befújta a homlokomnál a hajam tövét. A hideg folyadék mind a szemembe spricelt, pislogva küzdöttem a maró érzés ellen, ami egyszerre kínt az arcomon és belül.

– Befejezték már a gyötrésemet? – sziszegtem, elléptem a tükörtől, és átmentem a fényűző elnöki lakosztály másik oldalára.

Először tartózkodtam ötcsillagos szállodában. És úgy éreztem magam tőle, mint egy luxusprosti.

Elvettem egy pohár pezsgőt, amiről szinte biztosan tudtam, hogy nem is az enyém, és egy húzásra fölhajtottam az egészet, a flancos ezüsttálcához csaptam a kristálykelyhet, és nagy nehezen megálltam, hogy a kezem fejével megtöröljem a számat, mert Sherry kinyíftott volna. A pohár kettétört, és fintorogva néztem hátra a csapatra, amit Troy Brennan azért bízott meg, hogy tökéletes kis menyasszonyként fessek.

– Brennan úrnak biztosan nem fog gondot okozni, hogy kifizesse... ezt is – legyintett Sherry.

Túlhidrogénezett platinaszőke haja úgy állt a fején, mint a beton. Mélyen dekoltált ruhájából kis híján a köldöke is kilátszott. Mindegyik egybevéve úgy nézett ki, mint egy bártündér apu valamelyik egykori melóhelyéről, nem pedig az a szakértő, aki öltözködési és sminktanácsokat ad nekem. De persze ebbe az esküvőbe egyáltalán nem volt beleszólásom.

– Nehogy megvágja magát! – figyelmeztetett mutatóujját ingatva Joe, a sztájliszt. Másik kezével kifeszegette ujjaim közül a pohár törött talpát. – Még csak az kéne, hogy összevérezze azt a ruhát. Ez egy vintage Valentino, ugyebár.

Meg sem próbáltam olyan látszatot kelteni, mintha tudnám, mi fán terem egy vintidzsvalentínó. Honnan konyíthatnának az én dél-bostoni környékemen felnőtt lányok a szabóművészethez? Kérdezzen bárki élelmiszerjegyekről meg a metrón bliccelés fortélyairól, és mindent elmondok a témával kapcsolatban. Na de az elit divat, hát az nem az én asztalom.

A mennyezetre emeltem a tekintetemet, és kivonultam a mellék-helyiségbe kezét mosni. Tényleg fölsérthettem az ujjamat, és nem hiányzott, hogy a borsos áron kölcsönzött ruha összekoszolásával magamra haragítsam Brennant. A mosdópultot valósággal elborították a haj-, bőr-, köröm-, arc- és testápoló készítmények, kenceficék, festékek, valamint a mobiltelefonom. Megugrottam, amikor a mobil plintyegve jelezte a bejövő üzenetet.

A másik helyiségben tartózkodókra sandítottam, és nagyjából behajtottam az ajtót.

Lucy: Még mindig úgy néz ki, hogy nem tudsz jönni a mai órára? Boris az alaplé készítését tanítja nekünk. Pussz!

Én: Bocsi! Elkaptam valami bacit. Egész éjjel rókáztam. Óra után küldd el a receptet!

Lucy: Meglesz, picinyem. Jobbulást!

Én: Az az érzésem, hogy a java még hátravan. Puszi!

Leraktam a telefont, és aznap már egymilliomodszor fohászkodtam, hogy Lucy ne érjen rá másnap elolvasni a társasági rovatot. Troy Brennan azok közé tartozott, akik mindig a legkínosabb okokból bukkannak föl a helyi hírekben. Tudtam, hogy gáz a pasas, akkora gáz, mint annak a rendje, és abban a pillanatban, ahogy kimondja

a boldogító igent, megnövelésének híre nagy valószínűséggel olyan szélsébesen kezd terjedni a helyi hírcsatornákon, mint a szalmonella egy kétes tisztaságú hűtőkamionból.

Ami engem illet, sosem vontam magamra különösebb figyelmet. Társasági életem a nullával egyenlő. Nem sűrűn szereztem barátokat. A meglévők elől gondosan eltitkoltam rohamtempóban szervezett esküvőmet, mivel alaposan meg voltam szeppenve a vőlegénytől, szégyelltem magam, amiért egyáltalán beleegyeztem ebbe, és zavaromban válaszolni sem tudtam volna várható (és jogos) kérdéseikre.

Szomorúság nyilallt a szívembe, amikor elfordítottam a csapot. A csobogó vízsugár alatt ujjaimmal megdörzsöltem az eljegyzési gyűrűmet. A közepén öklömnyi gyémánt szikrázott, mellette kétfelől egy-egy kisebb. Maga a gyűrű sima volt, csak egy keskeny platina-karika, de a smukk tömegéről lerítt, égbe kiáltott a hivalkodó úgázdagság és a pénzből fakadó hatalom.

Csak egyvalami nem hallatszott belőle még suttozva sem. *A saját nevem.*

Én, a huszonkét éves Sparrow Raynes, Abe és Robyn Raynes gyermeke, a lelkes futó, féktelen vadóc, az áfonyás gofri rajongója, meg a forró csokié, meg a balzsamos nyári levegőé, meg a fiúsan kényelmes szabású farmeré. *A csitri.* A lány, aki minden órán az első sorban ült, és a nagyszünetben az uzsonnásdobozát babrálta, mert senki sem kereste a társaságát. A nő, akit nem érdekelt a divat. A szegény csaj, aki úgy vélte, a pénz jelentőségét túlbecsülik, a kocsijukkal azok villognak, akiknek kicsi a fütyijük, és a boldogsághoz nem kell több, csak a *Szakácsviadal* epizódjainak ismétlése, amit ágyba bújva, ír gulyást kanalizva néz az ember. A lány, akit Sparrow-nak hívnak. Vagyis verébnék.

Ez a gyűrű valaki mást illetett. A mittudoménmilyen kertvárosból származó, vérbeli háziasszonyt. A választékos ízlésű, előkelő társadalmi állású, főnyeremény hitvest. Olyat, aki tudja, kicsoda Valentino, és mi a francért olyan méregdrágák a ruhái.

Nem engem. De nem ám.

Elzártam a csapot, mély lélegzetet vettem, ujjaimmal végigsimítottam elképesztően belőtt frizurámon.

– Eszed, nem eszed, nem kapsz mást – dünnyögtem magamnak. Aligha nevezhető büntetésnek, ha valaki dúsgazdag férfihöz, Boston egyik legáhíttabb partiképes pasijához megy feleségül. – Nem te választottad, de igazodj a tervhez!

Behunyt szemmel a fejemet csóváltam. Akár a fejlett világ problémája, akár nem, a legkevésbé sem hiányzott, hogy éppen ő tartson el. Halkan kopogtattak. Fölkaptam a fejemet. Sherry vastagon bevakolt arca kukkantott be a mellékhelyiség résnyire nyitott ajtaján. Ráfagyott a műmosoly.

– Brennan úr szeretne látni – közölte őszintétlenül negédes hangján.

– Nem szerencsés, ha az esküvő előtt látja a menyasszonyt – morogtam, ökölbe szorítottam a kezem, és jólesően terelte el a figyelmemet, hogy a gyűrűmonstrum a húsomba vájt.

– Hidd el, ha mondom, hogy a jövődöbeli férjuradat kiakasztani pláne nem az – felelte kintről egy jéghideg tenor.

Hátraléptem, védekezően átkaroltam magam. Kitárult az ajtó, és ahogy az a nyomasztóan felsőbbrendű alak megjelent, azonnal elilant az agyamból minden önbizalom-erősítő szólam.

Elegáns, mellényes fekete öltönyében és bajuszkaplis félcipőjében birtokba vette a szűk fürdőszobát, elszívott minden levegőt, szinte

megszüntette a jelenlétemet. Hirtelen még pöttömebbnek éreztem magam, mint amilyen eleve vagyok. Fagyos tekintete ledöntötte a védőfalamat, feltárta igazi lényemet – a megizzasztott ideggócot.

– Engedd le a karodat, hadd nézzelek meg magamnak! – utasított éles hangon.

Szót fogadtam, de nem tiszteletből, hanem félelemből. Ernyedten lelógattam a karomat, és nagyot nyeltem. Eddig nem fordult elő, hogy egyetlen futó pillantásnál többet vesztegetett volna rám. Se a tizennyolc év alatt, amíg ugyanazon a környéken laktunk, se a legutóbbi tíz napban. Ez a mostani volt a legelső eset, hogy egyértelműen tudomást vett a létezésemről. *Az esküvőnk napján.*

– Szép vagy – mondta szórakozott hangon.

Tudtam, hogy a ruha különleges darab. Amikor az esküvői ruhaszalonban fölpróbáltam, olyan kifejezések röpködtek felém, mint „sellő fazon” meg „Queen Anne neckline” azaz hátul zárt, elől nyitott felsőrész. Nem mintha én választottam volna magamnak. Joe, a sztájliszt éppúgy közvetlenül az én drága jövődöbelimtől kapta az utasításokat, ahogy Sherry, valamint a fodrász, akinek nem bírtam megjegyezni a nevét, sőt még az a nő is, aki erre az alkalomra az ékszereimről gondoskodott. Az esküvővel kapcsolatban semmibe sem volt beleszólásom, talán helyesen, mivel nem tartoztam a bezsongott menyasszörnyek közé. Úgy kellett nekem ez az esküvő, mint hátamra egy púp.

– Köszönöm! – nyögtem ki végül, és bár jócskán forrt bennem a düh, furcsa módon kényszerítve éreztem magam, hogy viszonzzam a megjegyzést. – Te is jól nézel ki.

– Honnét tudod? Rám se bagózol, amióta betettem ide a lábamat – jelentette ki Brennan fagyos és távolságtartó hangon, bár nem úgy tűnt, mintha érdekelné a dolog.

Óvatosan fölemeltem a fejemet, találkozott a tekintetünk, és minden arcizmom megfeszült, ahogy őt figyeltem.

– Nagyon jól nézel ki – ismételt meg az elismerést, de árnyalatnyi őszinteség sem rezgett a hangomban.

Hallottam, hogy Sherry a jó ég tudja, mit matat a szomszéd szobában, Joe pedig telefonál. Ugyanakkor Connor, a testőr, aki árnyékként követett mindenhová, a fodrással egyetemben hallgatott, némaságuk mégis zajosabbnak tetszett, mint Sherry és Joe hiábavaló igyekezete, hogy elfoglalt benyomást keltsen. Küszöbönálló szerencsétlenség előérzetétől zúgott a fülem.

A pasinak zűrös a múltja.

Kész katasztrófa a jövője.

És akár tetszik nekem, akár nem, hamarosan a jelene részévé válok.

– Connor, Sherry, mindenki húzzon a picsába! – rendelkezett a vőlegényem, és résnyire húzott szemmel tovább bámult le rám.

Szorongva éreztem, hogy kiszárad a szám. Ez a drámai szende viselkedés nem illett hozzám, elütött az évek során fölépített egyéniségtől. Tudtam azonban, hogy Brennan veszedelmes alak, én pedig most gondot fogok okozni neki.

Azért fogok gondot okozni, mert tíz napja minden előzmény nélkül elrángigált otthonról ez a pasas, aki addig nem jelentett mást, csak egy kétes hírű, drága öltönyös figura múltba vesző, gyermekkori emlékét, belökött a tetőtéri luxuslakásába, otthagyt egy testőrrel meg az ételfutár telefonszámával, két nap múlva pedig közölte, hogy összeházasodunk.

Tény, ami tény, Troy Brennan még csak leplezni sem próbálta, hogy baromira szociopata, nem tett föl álarcot, ha a nyilvánosság elé állt.

Most az elnöki lakosztály fürdőszobájában furcsán meredt rám, mint valami keserű pirulára, amit le kell nyelnie. Nem mutatta,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy a legcsekélyebb érdeklődést is tanúsítaná irántam. Eddig jóformán nem szólt hozzám, és amikor igen, akkor a tekintete csalódottság, unalom és fásultság elegyét tükrözte.

Teljes értetlenséggel szemléltem a magatartását. Hallottam már olyat, hogy vagyonos, nagy hatalmú férfiak ráerőltetik magukat egy nőre, de rendszerint vágyakoznak is rá. Troy Brennannél nem ez volt a helyzet. Ő szinte úgy viselkedett, mintha azért tenné mindezt, mert elveszített egy fogadást.

Visszabámultam leendő férjemre, vártam, hogy csináljon valamit. Üssön meg, ordítson rám, vagy vessen véget ennek az egésznek.

Nemigen tudtam, hogy egyáltalán miért kellek neki. Ugyanazon a bostoni környéken, balhész munkásnegyedben nőttünk föl. Gyermekkorunk világát rácsos ablakok, leszaggatott plakátok, vészesen elhanyagolt épületek, fölborított kukák jellemezték. Ezzel azonban ki is merült a kettőnk közötti hasonlóság.

Míg engem a csóró, szeszkazán, melós apám nevelt, akit anyám közben faképnél hagyott, Troy Brennan a város egyik legmenőbb családjába született, és az irányítószámunkhoz tartozó legtakarosabb családi házban nevelkedett. Valaha az apja, Cillian irányította a hírhedt ír maffiát. Mire megtanultam járni, Cillian törvényesebb vállalkozásokra nyergelt át, és „törvényes” alatt itt sztriptízbárokat, masszázsszalonokat meg egyéb alantas dél-bostoni szórakozási lehetőségeket értek olyan fickók számára, akik egyébként a lakbért is alig tudták kifizetni. Apu, az egyik utolsó hűséges embere Cillian több csehójában is kidobóként dolgozott.

Troy egyke maradt, azt beszélték, hogy Cillian felesége nem tudott több gyereket szülni, így a fiú az apja szeme fénye volt.

És bár Troy talán nem a papa összes régi bizniszét űzte, azért ártatlan báránka sem volt. A környékbeli utcákon futótűzként terjedtek